

Ioana ANGHEL ICHIM

Iubiri, iubiri, iubiri...

Întotdeauna în viață tânjim după cineva... îl întâlnim, îl „prindem“, îl atingem..., iar apoi, ori mergem mai departe, ori rămânem acolo... dar, totuși, mai devreme sau mai târziu, pornim din nou în căutare... adulmecăm, cântărim, ne aruncăm sau nu înainte... Am fi ipocriți dacă nu ne-am recunoaște măcar nouă înșine această trăire. Uneori, unii dintre noi se opresc. Ancorează...

Privind *Hora iubirii* al lui Arthur Schnitzler, montată de regizorul Felix Alexa la „Nottara“, mă gândeam cât de universal este mesajul piesei; e vorba doar de decadența unei epoci anume ori de o constantă percepție psihică și senzorială a întâlnirii *femeie-bărbat*. După fiecare spectacol, te întrebi ce a vrut autorul, ce a urmărit regizorul din ceea ce i-a oferit autorul. În acest spectacol, este pusă sub observație latura „vânătoarească“, a fiecăruia dintre noi; din curiozitate, din frustrare, din nevoie pur fizică, din plăcerea seducției, din simplu divertisment, din nevoia de afecțiune și tandrețe, din plictiseală, din mirajul sexului opus... Până într-un final (= moarte, poate), ne urmărim continuu, unul pe altul, într-un lanț al slăbiciunii, al dorinței, al seducției, ca într-o *Horă a iubirii*. În text, însă, această iubire se limitează la posesiunea strict fizică. Ne-am întâlnit, ne-am dăruit unul altuia, am plecat mai departe singuri... Naivitatea-mi proprie mă determină să cred că totuși, în viață, dăruim uneori și o fărâmă măcar din suflet celui de lângă noi și, în plus, tindem mereu să acostăm definitiv într-un port. Textul lui Schnitzler nu se îndreaptă spre această direcție, vânătoarea continuă nu se oprește decât la final-capăt-moarte.

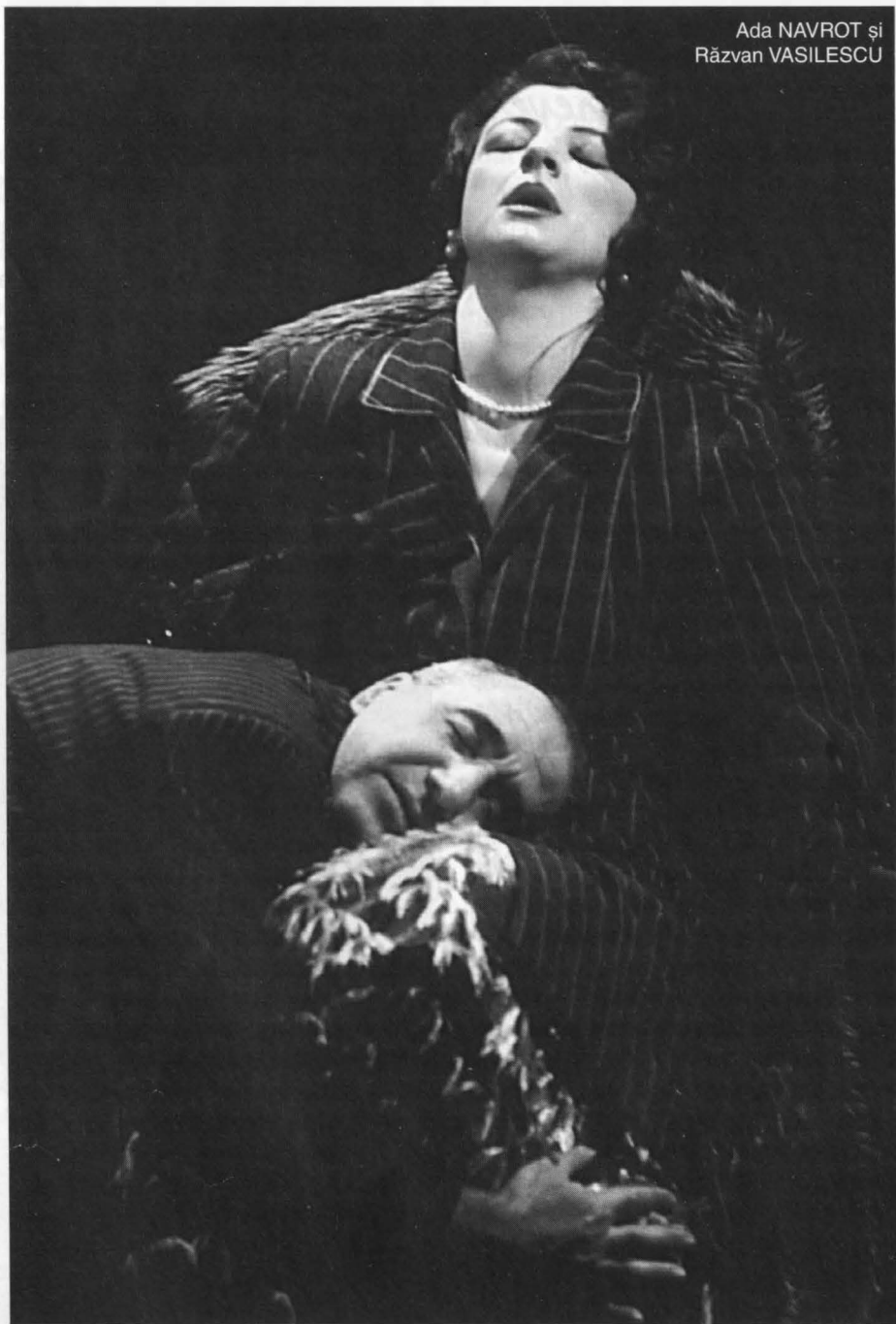
Miza lui Felix Alexa a fost una foarte mare. Textul dramatic este complet lipsit de o desfășurare dramatică clasică (de

tipul introducere, conflict, punct culminant, deznodământ) și, în plus, extrem de prezizibil. După maximum patru întâlniri, cursul spectacolului este evident – o femeie seduce un bărbat, după care, în scena următoare, același bărbat seduce altă femeie. Așadar, cu atât mai greu i-a fost regizorului să mențină tensiunea spectacolului cu cât acțiunea devine din ce în ce mai monotona. Astfel, calitatea spectacolului constă în talentul cu care Felix Alexa a dirigit actorii, singurii pe care se putea sprijini încrengătura dramatică a textului.

Tipologii extrem de diferite, ușor liniare din scriitură, însă, imaginate calitativ diferit de actori, în funcție de talent, experiență, poate și de „conviețuirea“ proprie a fiecăruia cu personajul, ori de dispoziția ludică a interpretului. Energia debordantă și farmecul celor mai tineri, în special al Ioanei Calotă în *Fetița dulce* (încă studentă, dar care se poate mândri deja cu un debut cert remarcat), al Anei Navrot (*Tânăra doamnă*) și al lui Dragoș Bucur (*Poetul*), se îmbină armonios cu știința meseriei și talentul dovedite prin umor fin și nuanțarea personajelor de către Răzvan Vasilescu (*Tânărul domn*) ori de Alexandru Repan (*Soțul*). Cu toate că spectacolul demarează greu – dată fiind ușoara platitudine ce plutește asupra primelor scene, mai puțin reușite interpretativ de Alexandru Jitea, Ilina Goia și, mai ales, de Cerasela Iosifescu care, în rolul *Fetei în casă*, nu a reușit să-i dea măcar o linie primară, stând minute în șir pe scenă fără să aibă vreo atitudine față de situația în care i se află personajul – plăcerea pe care ți-o oferă vizionarea acestei premiere este reală.

Parte din acest merit se datorează scenografiei și muzicii, Diana Ruxandra Ion fiind cea care semnează costumele și decorul, iar Felix Alexa regia și ilustrația muzicală.

Ada NAVROT și
Răzvan VASILESCU

Teatrul Notarra, București – Hora iubirii de Arthur Schnitzler. Traducerea: Dan Stoica. Regia și ilustrația muzicală: Felix Alexa. Scenografia: Diana Ruxandra Ion. Consultant scene de dans: Florin Fieroiu.

Cu: Ilinca Goia, Alexandru Jitea, Cerasela Iosifescu, Răzvan Vasilescu, Ada Navrot, Alexandru Repan, Ioana Calotă, Dragoș Bucur, Dana Dogaru, Valeriu Preda. Data premierei: 1 februarie 2002.